

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-345/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Lilijane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća uz višu sudsku savjetnicu zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa opunomoćena protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa predsjednik Vijeća dr. sc. , uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule, Forum 1, Pula, kojeg zastupa opunomoćeni odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 15. veljače 2018.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se djelomično rješenje tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/312, URBROJ: 376-10-17-20 od 9. studenoga 2017.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe Grada Pule za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog rješenja tužene Agencije utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na pojedinačno navedenim nekretninama koje su u vlasništvu Grada Pule. Točkom II. izreke istog rješenja utvrđeno je što sve čini tu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Točkom III. izreke utvrđena je visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. tog rješenja koju je tužitelj obavezan plaćati Gradu Puli u iznosu od 616.269,85 kuna godišnje počevši od 4. listopada 2016., time da za već plaćeno razdoblje treba umanjiti taj iznos za već plaćeni dio.

Tužitelj u tužbi ističe da je ovaj postupak pokrenut po zahtjevu Grada Pule koji s tužiteljem već ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti i korištenju nekretnina radi izgradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme od 15. prosinca 2008.

Tužitelj se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Navodi da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio Stari pravilnik te da je neposredno prije

donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.). Tvrdi da Novi pravilnik koji u odnosu na Stari pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Novog pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka.

Tužitelj tvrdi da je tuženica pobijanim rješenjem priznala Gradu Puli pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za nekretnine za koje nije nedvojbeno utvrđeno da su njegovo vlasništvo tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje mu je priznata naknada pa time i za nekretnine koje se uopće ne nalaze u njegovom vlasništvu. Tvrdi da je po pozivu tužene 4. siječnja 2017. dostavio aktualne zemljišnoknjižne izvratke, što ne znači da je isto zemljišnoknjižno stanje bilo i u vrijeme donošenja pobijanog rješenja. Navodi primjer za jednu česticu kojim dokazuje da Grad Pula nije bio vlasnik te čestice tijekom cijelog razdoblja za koje mu je priznato pravo na naknadu. Navodi da vlasnik neke nekretnine može zahtijevati pokretanje postupka pred tuženicom samo u odnosu na svoje, a ne i nekretnine u vlasništvu drugih osoba.

Osim toga, tužitelj navodi da je tužena zanemarila postojanje ugovornog odnosa između Grada Pule i tužitelja. Tvrdi da se u svrhu polaganja EKI ne može dva puta plaćati naknada, ona koja je određena ugovorom i ona koju odredi tuženik na ime prava puta. Tvrdi da prednost ima ugovorena naknada i to za razdoblje dok je Ugovor o služnosti bio na snazi. Kada se postupak radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta vodi na temelju zahtjeva stranke – vlasnika nekretnine, tužitelj tvrdi da je nužno prvotno utvrditi aktivnu legitimaciju stranke na svim česticama za koje se predstavlja kao njihov vlasnik. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporavano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu u odnosu na primjenu Pravilnika smatra da je uz primjenu prijelazne odredbe, materijalno pravo pravilno primijenjeno. Nadalje navodi da ni podnositelj zahtjeva niti tužitelj nisu tijekom postupka dovodili u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, a nisu dostavili ni dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene. Kako nije na njemu teret dokaza nego na strankama, donio je rješenje ocjenjujući postojeće dokaze u spisu. Navodi da je nesporna obveza tužitelja da plaća naknadu za pravo puta na nekretninama kojima prolazi njegova elektronička komunikacijska infrastruktura.

Tuženik naglašava da je osporavanim rješenjem tužitelj određen infrastrukturnim operatorom samo na onim česticama koje su u vlasništvu podnositelja zahtjeva. Ne osporava da je između stranaka bio sklopljen ugovor o služnosti koji nije upisan u zemljišne knjige pa taj pravni posao ostaje u području obveznog prava. S obzirom da je riječ o obveznopravnom odnosu u kojem nije bilo određeno trajanje, tvrdi da je otkazom podnositelja zahtjeva od 8. svibnja 2017. ugovor o služnosti raskinut s učinkom od 8. lipnja 2017. Tvrdi da nije osporavanim rješenjem odredio obvezu plaćanja naknade i za one nekretnine u vlasništvu podnositelja zahtjeva za koje je plaćena naknada temeljem ugovora o služnosti, već za one nekretnine koje tim ugovorom nisu obuhvaćene. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu tvrdi da je predmetni postupak pokrenut zahtjevom od 4. listopada 2016., dakle u vrijeme važenja prijašnjeg Pravilnika, međutim, tvrdi da se prema izričitoj odredbi Pravilnika iz 2017. treba dovršiti po tom pravilniku. Što se

tiče vlasništva zemljišta navodi da tužitelj nije neslužbenim kopijama izvadaka iz zemljišne knjige doveo u sumnju njegovo vlasništvo. Tvrdi da tužitelj nije ničim dokazao da upravo u odnosu na nekretnine u točki I. osporavanog rješenja ima koje drugo pravo na temelju kojeg plaća naknadu za njihovo korištenje (u korist zainteresirane osobe). Tvrdi da ugovor nije prikladan i dostatan dokaz postojanja tog drugog prava jer iz njega ne proizlazi za koje se konkretno čestice osniva pravo služnosti i plaća naknada, već je naknada ugovorena na procjenu ukupne duljine javne površine. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova spora.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Iz spisu priloženog zahtjeva proizlazi da je Grad Pula 4. listopada 2016. podnio tuženiku zahtjev da mu tuženik utvrdi infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području toga grada i da mu utvrdi naknadu za pravo puta. Nakon provedenog postupka tuženik je donio predmetno djelomično rješenje kojim je utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na određenim česticama u vlasništvu Grada Pule te utvrdio naknadu za pravo puta u iznosu od 616.269,85 kuna godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati od 4. listopada 2016.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS), Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Iz pobijane odluke proizlazi da je tužena Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) osporavano rješenje donijela na temelju odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. tog zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektronički komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s tim zakonom i posebnim propisima.

U vrijeme podnošenja zahtjeva Grada Pule na snazi je bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik iz 2011.) kojim je u članku 5. bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama iz članka 2. stavka 1. tog pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. tog pravilnika. Po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, HAKOM je izdavao potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru,

osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovori korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa.

Prema članku 4. stavku 3. istog pravilnika infrastrukturni operator je morao vlasniku nekretnine, odnosno upravitelju općeg dobra dostaviti presliku potvrde o pravu puta i izvadak iz Tablice 1 koji se na njega odnosio u roku od 30 dana od zaprimanja potvrde te početi plaćati naknadu utvrđenu spomenutom tablicom. Obveza plaćanja naknade računala se od dana izdavanja potvrde o pravu puta.

Međutim, Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika iz 2011. ("Narodne novine" 95/17. – Pravilnik iz 2017.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2017., dakle za vrijeme trajanja predmetnog postupka, izmijenjen je članak 5. Pravilnika iz 2011. Propisano je da će kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. U postupku iz tog članka ne izdaje se potvrda o pravu puta. Odredbom članka 9. stavka 2. Pravilnika iz 2017. propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku iz 2011. dovršiti po odredbama tog novog Pravilnika iz 2017.

Iz dokumentacije koja prileži spisu predmeta proizlazi da je tuženik povodom zahtjeva Grada Pule proveo postupak i prikupio potrebne podatke na temelju kojih je utvrdio visinu naknade za pravo puta koja teče od dana kada je Grad podnio zahtjev.

U vrijeme kada je Grad Pula podnio predmetni zahtjev, nije bio na snazi navedeni izmijenjeni Pravilnik iz 2017. godine, međutim, s obzirom na navedenu prijelaznu odredbu taj Pravilnik je pravilno primijenjen.

Međutim, u odnosu na prigovor tužitelja da sa zainteresiranom osobom ima sklopljen ugovor o pravu služnosti prije svega treba reći da iz dostavljenog ugovora, koji prileži spisu predmeta, ne proizlazi na koje nekretnine se taj ugovor odnosi. Nadalje spisu ne prileže ni dokazi iz kojih se može utvrditi da je Grad Pula vlasnik svih nekretnina koje su u djelomičnom rješenju navedene kao njegovo vlasništvo.

Ovaj sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenja i odgovoru na tužbu, a kojima opravdava utvrđenje prema kojem su sve navedene nekretnine u vlasništvu Grada Pule. Naime, faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a budući da ta odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati.

Obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgrađio EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra. Utvrđenjem tuženika prema kojem je zainteresirana osoba vlasnik nekretnina koje su u vlasništvu, odnosno pod upravom drugih osoba tuženik je tim osobama uskratio pravo na naknadu za pravo puta u postupku koji je proveden bez znanja i sudjelovanja tih osoba. Tim rješenjem tužitelj može biti doveden u situaciju da za nekretninu na kojoj ima izgrađen EKI plaća naknadu za pravo puta i osobi koja je vlasnik odnosno upravitelj nekretnine i zainteresiranoj osobi koju tuženik smatra vlasnikom nekretnine.

Slijedom navedenog, a s obzirom na prirodu ove upravne stvari, na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude, dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 79. stavka 6. istog Zakona, a odluka pod točkom III. na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 15. veljače 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.

Za točnost opravka ovlaštení službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno	24.4.2018. 8:16:44
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/18-01/03	-04
Uredbeni broj:	Prih. Vrij.
437 18-3	Spis 0

d2074015

